

Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků ve spolupráci s Divadlem DRÁK
s finanční podporou Královéhradeckého kraje, Ministerstva kultury ČR a Města Hradec Králové

DIVADELNÍ SETKÁNÍ

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA 2016

16. - 17. dubna, Divadlo Drak, Hradec Králové

Postupové kolo celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim

a přehlídky dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů **Dětská scéna.**

Lektorský sbor: Nina Malíková, Anna Hrnecková, Jakub Hulák, Tomáš Jarkovský, Kamil Bělohávek

Počet představení: 17, směřujících na LCH 9, na DS 12, 144 členů hrajících souborů

PROGRAM:

Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Karel Jaromír Erben: DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ

Úprava a režie: Jarka Holasová

Barunááá, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Jarka Holasová a Barbora Maksymovová:

PULCINELLA? PULCINELLA!

Dramatizace, úprava: Jarka Holasová a Barbora Maksymovová

Režie: Jarka Holasová

HeŠ! (Herecká Školička), ZUŠ Nový Bydžov

Václav Horyna: BÝD A ŽOV

Dramatizace, hudba a režie: Vladimír Beňo

Blechy Jaroměř

Josef Čapek: POVÍDÁNÍ O PEJSKOVÍ A KOČIČCE

Dramatizace a režie: Jana Dvořáčková

Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

kolektiv: JAK PRINC HLEDAL PRINCEZNU

Úprava a režie: Romana Hlubučková

Zip, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

pověst v úpravě V. Horyny: JAN ZA CHRTA DÁN

Úprava a režie: Romana Hlubučková

Děvčátko a slečny, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

Božena Němcová: O DVANÁCTI MĚSÍČKÁCH

Dramatizace, úprava: Jarka Holasová

Režie: Jarka Holasová a soubor

Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín

Pavel Šrut: MALÝ JOHN A KRVAVÝ KOLENO

Úprava a režie: Richard Koniř, Pavel Horák

Maminy Jaroměř

Jana Dvořáčková: JAK RÓZIČKA ŠTĚSTÍ NAŠLA

Režie: Jana Dvořáčková

ZUŠ Česká Lípa

Lenka Adamcová: V ZAJETÍ STRACHU

Úprava: kolektiv, režie: Lenka Adamcová

JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř

podle různých inspiračních zdrojů Jarka Holasová a soubor

KDES HOLUBIČKO, LÍTALA?

Dramatizace, úprava: Jarka Holasová

Režie: Jarka Holasová a soubor

KLOKAN (1. a 2. ročník LDO) ZUŠ Střezina, HK

Robin Král: ŠIMON CHCE BÝT KROTITELEM

Úprava a režie: Jiřina Krtíčková

Studio Šrámkova domu Sobotka

Václav Čtvrtek: SLABIKÁŘ PIRÁTŮM NIKDY NECHYBÍ

Úprava a režie: Lada Blažejová

Utržení ze řetězu (1. – 3. ročník LDO)

ZUŠ, Třebechovice pod Orebem

Miloš Macourek: DRAČÍ HLAVA

Úprava a režie: Jiřina Krtíčková

Studio Šrámkova domu, Sobotka

Lada Blažejová, Jan Trč a kolektiv: SMRT NA PLÁTNĚ

Režie: Lada Blažejová, Jan Trč

Třesky plesky, ZŠ a MŠ Prasek

Podle Jiřího Žáčka upravila Eva Kaprálová O RYBÁŘOVÍ

A STARÉ BOTĚ ANEB MALÁ RECYKLAČNÍ POHÁDKA

Režie: Eva Kaprálová

3. ročník LDO ZUŠ Střezina, Hradec Králové

Miloš Macourek: ŽIVOČICHOPIS

Režie: Jiřina Krtíčková

Lektorský sbor udělil CENY:

- **Souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** za kolektivní herecký výkon v inscenaci DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRAKÝ
- **Barboře Maksymovové** za herecký výkon v inscenaci PULCINELLA? PULCINELLA!
- **Souboru Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec n/C.** za autorské zpracování pohádkových motivů v inscenaci JAK PRINC HLEDAL PRINCEZNU
- **Souboru Zip, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou** za výtvarné řešení inscenace JAN ZA CHRTA DÁN
- **Dramatickému kroužku ZŠ Železnická, Jičín** za interpretaci literární předlohy v inscenaci MALÝ JOHN A KRVAVÝ KOLENO
- **Souboru JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** za inscenaci KDES HOLUBIČKO, LÍTALA?

D I V A D E L N Í

POSTUP NA LOUTKÁŘSKOU CHRUDIM: PŘÍMÝ POSTUP:

- JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř
podle různých inspiračních zdrojů Jarka Holasová
a soubor KDES HOLUBIČKO, LÍTALA?

DOPORUČENÍ:

- Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř
Karel Jaromír Erben: DLOUHÝ, ŠÍROKÝ
A BYSTROZRÁKÝ
- Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
kolektiv: JAK PRINC HLEDAL PRINCEZNU
- Zip, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
pověst v úpravě V. Horyny: JAN ZA CHRŤA DÁN

POSTUP NA DĚTSKOU SCÉNU: DOPORUČENÍ:

- Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř
Karel Jaromír Erben: DLOUHÝ, ŠÍROKÝ
A BYSTROZRÁKÝ
- Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou
kolektiv: JAK PRINC HLEDAL PRINCEZNU
- Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín
Pavel Šrut: MALÝ JOHN A KRVAVÝ KOLENO

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA 2016

Tohle spojení se stává už tradicí, protože v Králověhradeckém kraji je řada dětských loutkářských souborů, které usilují jak o postup na Loutkářskou Chrudim, tak i Dětskou scénu. A skvělé zázemí našla tato přehlídka před několika lety v Divadle Drak, kde jsou k dispozici výborní a vstřícní technici a kde může být pro děti připraven program v Labyrintu v době, kdy si jejich vedoucí povídají s lektorským sborem. Ten zůstal v téměř stejném složení jako vloni, protože se velmi osvědčil: Nina Malíková, Anna Hmečková, Jakub Hulák, Tomáš Jarkovský a Kamil Bělohávek (chyběl jen Petr Hašek, který měl povinnost jinde). Letos jsme viděli celkem 17 představení, z toho 5 se snažilo o postup na LCH, 4 na obě přehlídky a 8 jen na DS.

Začnu inscenacemi, které se snažily jen o postup na LCH. Představení *Pulcinella? Pulcinella!* souboru Barunááá, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř bylo autorským (spolu s Jarkou Holasovou a v její režii) sólovým vystoupením Barbory Maxymovové, kdy jde o snahu pracovat s tradiční maňáskovou figurou a reálnými rekvizitami a se zvukem tvořeným piščíkem (který je hlasem kuřete, které Pulcinella spolkně). Některé situace se zdařily lépe (například hraní si na schovávanou se smrtkou), jinde trochu

vázl temporytmus a celku by jistě prospěl pomocník, který by Barboře pomohl podávat věci či pomohl se zvukem. V každém případě ale jde o úctyhodný herecký výkon.

Soubor *Děvčátko a slečny*, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř nastudoval pohádku Boženy Němcové *O dvanácti měsíčkách* (dramatizace, úprava a režie Jarka Holasová a soubor). Na scéně vidíme vlevo domeček, v pozadí širou zasněženou krajinu (látka s průchody vespod), vpravo kolo a pultík, u něhož sedí mladý muž, který obstarává zvuk a světla a současně hraje všechny měsíčky. V domečku se hraje maňásky, ale výrazněji nás zaujaly hlavy dívek, které s nimi hrály a komunikovaly mezi sebou. A když vyhodí Marušu z domečku, tak vyhodí dívku i s loutkou. Líbila se práce s kolem, s nímž se točilo při změnách měsíců a stalo se vlastně svým způsobem kolem osudu. Ale jinak převládla spíš stereotypnost a opulentnost, která přebila hravost a smysluplný výklad příběhu.

Soubor JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř připravil společně s Jarkou Holasovou podle různých inspiračních zdrojů inscenaci *Kdes holubičko, lítala?* A byl to rozhodně silný zážitek. Sedíme v hledišti a za námi se ozve hudba na klarinet a také slyšíme dívku, která se modlí. Po chvíli ji přinesou dopředu na plošině z neopracovaných prken osoby zahalené v čemých kápích a na prknech spolu s dívkou jsou i jednoduché loutky na drátě, rovněž z neopracovaných špalků, které jsou později využity mimo jiné v podstatě také jako mučící nástroje. Začíná se poezií a je od začátku jasné, že půjde o obrazy šikany a mučení žen a vnímáme, jak se vše v podstatě vyvíjelo od historických čarodějnických procesů až po problémy dnešní doby. Vše v podstatě začne svlečením obviněné ženy do naha a pak jen oblečením tenké košile, což je v daném kontextu silným obrazem. Metaforou dívky je

Soubor JAKKdo, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř,
Kdes holubičko, lítala?

ta holubička, o které se průběžně hovoří a jejíž obraz je posílen drobnou loutkou holubičky. Nátlak a mučení se stupňuje, až dívku donutí podepsat přiznání toho, co neprovedla. To pak ona (bez ohledu jak dopadne) v závěru odvolá s tím, že vše podepsala v bolesti. Inscenace řeší silná témata, která by mohla sklouznout do patosu, ale to se tady nestává. Představení, které jsme viděli, mělo silnou atmosféru, k níž přispívají i dobře zvolené scénické a výtvarné prostředky a také kontrast jemných písní s hrubým jednáním. A rozhodně má význam, že hrají jen samé dívky, protože pak je to v podstatě metafora nejen o soudních praktikách (a zde je vazba na některé moderní procesy a současnost velmi zřetelná), ale navíc i o tom, že vědí, co všechno se může dívkám a ženám stát a co jim mohou provádět muži.

Násilí řešil také soubor **ZUŠ Česká Lípa**, který přivezl autorskou inscenaci Lenky Adamcové (a v její režii) nazvanou **V zajetí strachu**. A rozhodně je sympatické, že se snaží zabývat problémy současné doby, ale protože používají všechno možné, od znakových principů až po realismus, tak sdělení pro nás bylo nečitelné. A také mezi jednotlivými epizodami se vždy na scéně objevil zametač, ale málokdo si všiml hned od začátku, že má vždy na zádech rok, kdy se určitý příběh děje.

Tradičně dorazil také soubor **Maminy Jaroměř**, opět s autorskou hrou Jany Dvořáčkové (s použitím motivů z místních českých pověstí a v její režii) **Jak Rózička štěstí našla**. Využili pro ně tradičních prostředků, hráli malými marionetami na stole a na dvou malých stolečcích po stranách. Ale moc jsme se v příběhu neorientovali, bylo v něm v podstatě několik pohádek dohromady a zřetelně nic hlavního a víc se mluvilo, než hrálo (loutkami spíš jen ilustrovalo).

A už se dostávám k inscenacím, které se snažily o postup na LCH i DS. Soubor **Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř** nastudoval v úpravě a režii Jarky Holasové pohádku K. J. Erbena **Dlouhý, Široký a Bystrozraký**. Pro tuto klasickou pohádku si soubor sám vyrobil loutky a ty jsou opravdu půvabné i funkční. Hraje se částečně marionetami na drátě (krásný je například král, který se pohybuje současně s křeslem, v kterém sedí) a částečně manekýny (D+Š+B) a je například krásné, jak se Dlouhý natáhne, až přesahuje portál marionetového jeviště a vůbec vidíme řadu funkčních výtvarných vtipů, například když při putování prince sledujeme jen pohyb vahadla loutky. Putování je pěkné, ale pak trochu chybí gradace při hlídání zakleté princezny, protože nalezení princezny se neodehrává většinou před námi, sledovat můžeme jen vypití moře Širokým. Temporytmus retarduje také časté spouštění opony (například při přivedení a odvedení princezny čarodějem). Z dramaturgického hlediska jsme také postrádali v úvodu obvyklý motiv, kdy král upozorní prince, když ho pošle prohlédnout obrazy princezen, že na zakrytý obraz se nesmí podívat, takže nebylo jasné, jak princ ví, že jde o zakletou princeznu a rozhodne se ji vysvobodit. A figura čaroděje se nám

Soubor Convivium, ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř,
Dlouhý, Široký a Bystrozraký

jevila poněkud nedohraná. V inscenaci jsou i písničky, k nimž si soubor napsal texty (hudba Miloš Dvořáček) a zpívá je za doprovodu tahací harmoniky a kytary. I přes uvedené připomínky jde rozhodně o inscenaci zajímavou a hodnotnou (a jak soubor známe, bude na ní určitě podle připomínek ještě dále pracovat).

Soubor **Blechy Jaroměř** zahrál Čapkovo **Povídání o pejskovi a kočičce** (dramatizace, režie, scénografie a loutky Jana Dvořáčková). Hráli v obvyklé scéně (uprostřed na stole, dva postranní „domečky“ využity v podstatě nebyly) hadrovými loutkami kočičky a pejska. Nejvíce byla dodělaná první pohádka o mytí podlahy, i když tam některé konkrétní věci chyběly (špinavá podlaha, pěna u huby pejska když sežere mýdlo...), a určitě by celku prospělo, kdyby se soustředili především na tuto jednu pohádku, protože pak už nebyly další pohádky moc udělané. V představení, které jsme viděli, nejlépe zafungovalo, když se něco pokazilo: například když kočičce upadl košíček s myši a pejsek jí ho nepodal, ale přeskočil.

Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec n. C. se představil s kolektivní inscenací podle známých pohádek **Jak princ hledal princeznu** (režie Romana Hlubučková). Děti v tomto souboru jsou začínající a vystupují spolu prvně, ale to na

Soubor Čtyřlístek, ZUŠ Chlumec n/C.,
Jak princ hledal princeznu

D I V A D E L N Í

výsledné inscenaci není vůbec znát. Je vidět, že to děti baví, působí uvolněně, spolupracují a na svůj věk mluví dobře i za postavy, které představují. Dozvěděli jsme se, že všechno vzniklo tak, že si děti hrály a že si také předtím hrály s vařečkami a to je inspirovalo k tomu, že si samy vyrobily vařečkové loutky, s nimiž hrají. A stejně hraním si vznikla na motivy známých pohádek i tato inscenace. Děti si na scénu kromě loutek přinesou také barevné polštářky a s nimi, stejně jako pomocí svých těl a uskupení vytvářejí terén cesty (skály i moře) pro putování prince za princeznami. A polštářky se v závěru zúročí i tím, že princ konečně nachází opravdovou princeznu, která se nemůže vyspat na hrášku. Použité motivy se tak účelně spojí. V inscenaci také výborně pracují se zkratkou a celek má odpovídající temporytmus.

Zip, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou nastudoval pověst v úpravě V. Horyny *Jan za chrta dán*. K této pověsti se Romana Hlubučková po delší době vrátila v práci s dětmi už potřetí (vždy s jinou skupinou), což je pochopitelné vzhledem k tomu, že jde o pověst týkající se místa, kde žijí a to jistě děti zajímá. Hrají marionetami (autor Štěpán Vávra) ve scéně, kterou si soubor vyrobil z papírových lísek a krabic a malováním a je rozhodně nápaditá a práce s touto scénou funguje výborně. Také loutky ovládají dovedně a hezkým, byť nechtěným zpestřením bylo zvláštní pokulhávání loutky Ondřeje, které vzniklo jejím špatným navázáním. A zdařilá byla například hned úvodní scéna, kdy chrt odtahuje Jana od dívky, protože nechce, aby se měli rádi. Nebo také scéna honu na jelena. Působivá a loutkářsky dobře vyhraná byla scéna (či spíše etuda) zdolávání terénu dívkou a Ondřejem před Moreninou slují, ve které vězní Jana. Příběh předávají děti srozumitelně

a s chutí, i když ne vždy je každá akce přesně čitelná a ne vždy dotažené motivace postav a vztahů (například vztah otce a dcery). Ale i přes všechny připomínky jsme rozhodně viděli příjemné a zábavné představení.

A teď už k inscenacím, které se snažily pouze o postup na DS. A dostávám se tak k další pověsti Václava Horyny *Býd a Žov*, kterou na přehlídce přivezla **HeŠ (Herecká Školička), ZUŠ Nový Bydžov** a týká se založení města, takže není divu, že to děti zajímá. Ale bohužel je příběh pro divadlo zpracován dost nedramaticky, není zde žádný konflikt a chybí zde jakýkoliv děj a motiv, o kterém by šlo hrát. Je to jen jednotvárné putování, v němž se jen těžko orientujeme. Také stínohra (hlavy dětí za plátnem) nepřináší nic navíc.

Dramatický kroužek ZŠ Železnická, Jičín vycházel z předlohy Pavla Šruta v inscenaci *Malý John a Krvavý koleno* (*Prcek Tom a Dlouhán Tom a jiné velice americké pohádky. Carmen 1993*) v dramatinaci a režii Richarda Koniře a Pavla Horáka. Lektorský sbor ocenil, že si přizpůsobili literární předlohu, aby to vyhovovalo dětskému souboru: vynechali dospělé postavy a zachovali sourozence. Zatímco u Šruta je John osmý, zde je až desátý, aby se zapojilo více dětí. Byla oceňována výstavba situací nevyhýbající se akcím, práce se zvukem a rozfázování, i promyšlené vybudování příběhu. Jen u Krvavého kolena jsme si kladli otázku, co to je: Je to příběh z jiného světa? Nebo je to jen hra, kterou chtějí sourozenci chlapce postrašit? Ale v každém případě děti výborně zpívaly písničky, které rozhodně byly obohacením celku. Hlavní problém byl ale s rámcem (staví se v něm do kontrastu americké pohádky s českými), který sám o sobě má sice vtip, ale působí poněkud násilně a didakticky. Ale i tady prý bylo důvodem zapojení všech dětí. Jenže problémem bylo i to, že některé děti z rámce v okamžiku, kdy slezly s jeviště a zůstávaly po stranách pod ním, vypadávaly ze hry a tvářily se neúčastně (ale dozvěděli jsme se od pedagogů, že když se vejdou na jeviště a mohou tam být po celou dobu, tak ve hře zůstávají).

Studio Šrámkova domu Sobotka přivezlo na přehlídku dvě inscenace. Nejdříve jsme viděli představení *Slabikář pirátům nikdy nechybí*, kterou podle knihy Václava Čtvrťky (Podivuhodné vyprávění piráta Kolíska) zdramatizovala a režírovala Lada Blažejová. Ale celek působí poněkud didakticky a jako agitka, aby se děti věnovaly četbě a rámcem, který k tomu v inscenaci vymysleli (otec v tomto směru buzeruje své syny), tuto didaktičnost ještě potvrzuje. Z počátku jsou děti přirozené, když v úvodní scéně hrají karty, ale to se pak vytrácí a působí poněkud řízeně a také jsme trochu tápali v tom, co je realita a co sen. A také není šťastná dohra, kdy se chlapec probouzí ze snu, protože to už byl v podstatě druhý konec po scéně, kdy velryba všechny ostatní spolýkala. Druhá skupina ze Sobotky se představila se svou první autorskou inscenací nazvanou *Smrt na plátně*, v níž si hráli s tématem stříbrného plátna a pokusili se o zkratkovité provedení třech filmů – černobílé němé grotesky „Za

Soubor Zip, ZUŠ Chlumec n/C.,
Jan za chrta dán

pět minut láska“, westernu „Tenkrát na východě“ a hororu „Sobooth story“. Nejlépe se vydařila groteska, ale další žánry nejsou vystiženy přesně a zůstávají zde rezervy. Poněkud křečovitě působí také rámec, v němž spolu hovoří hvězdy filmového plátna o tom, zda jsou či nejsou nesmrtelné, a co způsobují nové technologie. Je to rozhodně zajímavý pokus, který ale zůstal nedotažený.

Soubor **Třesky plesky, ZŠ a MŠ Prasek** připravil inscenaci **O rybářovi a staré botě aneb malá recyklační komedie**, kterou podle předlohy Jiřího Žáčka upravila Eva Kaprálová a režírovala spolu s Martinou Holmanovou. Děti nacházejí věci pro hraní pohádky a v ní si pak nacházejí věci pro hraní pohádky. Tato Žáčková předloha ale není bohužel dobrá a není moc o čem hrát, protože se příběh a jeho smysl poněkud vytrácí a to pak vede na jevišti k určitému stereotypu. A děti jsou přitom rozhodně šikovné (především dívky, které hrají rybářku a botu), ale bylo by třeba jim vymyslet divadelní situace.

Dále jsme ještě viděli tři inscenace připravené Jiřinou Krtíčkovou. Nejdříve soubor **Klokan (1. A 2. Ročník LDO) ZUŠ Střezina, Hradec Králové** a jeho představení **Šimon chce být krotitelem** (autorem předlohy je Robin Král, úprava Jiřina). Na scéně jsou židle, které pak děti používají jako scénické prostředky a s chutí skandují a deklamují básničky a je vidět, že je to baví. A dobré je i to, že každé z dětí se někdy dostane ke slovu a má na chvíli „hlavní roli“. **3. ročník LDO ZUŠ Střezina** pak připravil Živočichopis podle předlohy Miloše Macourka. Pracují s bílou látkou, která se v úvodu stává tabulí při výkladu učitelky biologie a pak už se s jeho pomocí ztvárňují jednotlivá zvířata a jejich příběhy – u některých pointy vycházejí hezky (například u motýla), jinde méně, ale i tady je vidět, že to děti baví. I když sestavení textů je víceméně nahodilé (podobně jako u Šimona) a najednou to prostě přestane. Se souborem **Utržení ze řetězu 1. – 3. Ročník LDO ZUŠ, Třeběchovice pod Orebem** připravila Jiřina Macourkovu **Dračí hlavu**. Po úvodní honičce (kdy asi chtějí ukázat, že co se škádlívá, rádo se mívá) se oblékají do obručí se zelenou látkou – do dvou vždy několik dívek, do jedné několik kluků (všichni mají také zelené kšiltovky) a stávají se dvěma dračicemi (v původní předloze je jen jedna) a drakem a dochází k pokusům o námluvy, ale protože jedna hlava draka se ženit nechce, tak všechno ztroskotá. S kruhy moc nepracovali, takže všechno je víceméně popisné, ale občas se nějaký nápad vynoří. V každém případě jde u inscenací připravených Jiřinou shrnout, že jsou děti uvolněné a tvar je připraven tak, aby jim to umožnil.

Tak jsme i letos velmi nabitou přehlídku přežili a bylo to tradičně velmi příjemné a inspirativní setkání. A rozhodně se sluší poděkovat také Studiu Q 10, které působí při divadle Drak a které se v Klubu Divadla Drak staralo o bar, abychom hladem ani žízni nezahynuli. A nezahynuli jsme!

Alena Exnarová

JAK JSME SE DIVADELNĚ SETKALI

Na hlavní scéně a ve studiu v Labyrintu se vystřídalo sedmnáct inscenací souborů loutkařských i činoherních, různých věkových skupin, usilujících o postup na Dětskou scénu ve Svitavách a na Loutkařskou Chrudim. V důsledku se jednalo o povedenou plejádu představení, kdy si každý divák přišel na své.

Během přehlídky se tradičně uskutečnilo několik bloků vymezených pro hodnocení zhlédnutých představení. Řízených diskuzí pro vedoucí souborů se ujal lektorský sbor, který svým odborným, profesionálním a zároveň přátelským přístupem přispíval k výborné atmosféře přehlídky i určité neprůstřelnosti rozhodnutí o postupu a doporučeních, které získalo hned několik inscenací. Vybrané a oceněné představení propojovala hravost, a do značné míry i přirozenost dětských interpretů. /.../

Během diskuzí, určených převážně pro vedoucí souborů, jsme společně s Jiřinou Krtíčkovou vedly program pro přímé účastníky přehlídky – pro děti. Koncipovat jsme se jej rozhodly o něco hravějším způsobem, který je pro členy souborů přirozenější než běžný průběh moderovaných diskuzí pro dospělé.

Snad i dobrá a přátelská atmosféra přehlídky, či samotný přívětivý prostor Divadla Drak, přispěly k příjemné tvořivé práci. Možnost mluvit o divadle, snažit se jej pojmenovat, prohloubit schopnost reflektovat právě viděná představení, jsou jedním z důležitých kompetencí mladého divadelníka a navíc když to může být pěkná zábava.

Účast na přehlídkách je pro dětské soubory z hlediska rozvíjení samotného ponětí o divadle zkrátka přínosná. Ač kvalita představení může být leckdy různá, možnost srovnání přispívá k formování a třibení vlastního úsudku, snad i schopnosti určité sebereflexe. Zároveň hodnocení odborným lektorským sborem, složeným z osobností aktivně se zabývajících amatérským i profesionálním divadlem, může mít pro vedoucí souborů nevyčíslitelnou hodnotu, zejména když jsou aspoň trochu nakloněni poslouchat.

Ač jsem se této hradecké přehlídky zúčastnila poprvé (nebo právě proto?) hodnotím kvalitu zhlédnutých představení velmi kladně. I nálada souborů byla sympatická, energie a tvůrčí duch inspirativní. Mnozí z nich se znali z předchozích let, plní očekávání s čím zas ti či oni přijeli. To podle mého naplnilo hlavní cíl této a jí podobných přehlídek – zajistit příjemné setkání milovníků divadla. Po organizační stránce nemohu pořadatelům nic vytknout, pouze poděkovat za krásný víkend.

Divadelní setkání byla navýsost povedená přehlídka.

Jana Nechvátalová
(redakčně kráceno)

